

stı, aşağıda değineceğimiz diğer başvurularda olduğu gibi, nükleer girişimler karşısındaki etkisizliğini vurgulamanın ilerisine geçemedi.

2. Nükleer Santrallar

a. Balmer-Schafroth ve Diğerleri / İsviçre

İsviçre'nin Bern kantonuna bağlı, Aare nehri üzerindeki Mühleberg kentinin yaklaşık iki kilometre güneyinde bir nükleer güç santrali bulunmaktadır. Radyoaktif maddelerle ısıtılan suyun kaynaması sonucunda elde edilen buhar enerjisi ile elektrik üretmek amacıyla 1967 yılında yapımına başlanan santral, 1971 yılında tamamlanmıştır. Yılda 2.7 milyar KWH elektrik üreten santralin yapımını General Electric şirketi gerçekleştirmiştir. 1972 yılında üretime başlayan kuruluş, 600.000 kişinin erke gereksinimini karşılamaktadır. Üretim sırasında oluşan aşırı sıcaklığı gidermek amacıyla yürütülen soğutma işlemleri için, santralin hemen yakınından geçen akarsudan yararlanılmaktadır.

Santralin deney amacıyla çalıştırılması sırasında 1971 yılında bir kaza yaşanmış, ancak radyoaktif sızıntı oluşmamıştır. 1990 yılındaki depremin ardından da, yapının taşıyıcı sistemlerinde kırılmalar olduğuna ilişkin görüşler ileri sürülmüştü

Nükleer elektrik santralını 1971 yılından beri çalıştırmakta olan Bernische Kraftwerke AG adındaki şirket, İsviçre Federal Konseyi (Hükümet)'e başvurarak, 10% üretimi artışıyla birlikte, işletme ruhsatının belirsiz bir dönem için uzatmasını istemiştir. Başvuru dilekçesinin yayınlandığı 4 Aralık 1990 günlü *Resmi Gazete*'de yer alan bir duyuruda, Federal İdari Yöntem Yasası'nın 48. bölümünün 15. maddesi uyarınca santralden etkilenen kişiler, gerçekleştirilecek bilgilendirme sürecinde, eğer varsa, itirazlarını bildirmeye davet edilmişlerdir. Çalıştırma izinleri yenilenecek

NÜKLEER
SANTRALLAR

santral komşu devletlerin sınırında olmamakla birlikte, küçük bir Orta Avrupa ülkesi olan İsviçre, çevresindeki bütün ülkeleri etkileyecek bir konumda bulunmaktadır Federal Enerji İdaresi'ne 21.000'i Almanya ve Avusturya'dan olmak üzere, 28.000'den fazla kişinin imzaladıkları itiraz dilekçeleri gönderilmiştir. Birkaç uzmanın gözlemlerini de içeren 4 Mart 1991 günlü itiraz dilekçesinde, başvuruçular, içerdiği sakıncalar nedeniyle Federal Konsey'den işletme ruhsatını uzatma isteminin reddedilerek, nükleer santralin ivedilikle ve sürekli olarak kapatmasına karar verilmesini talep etmişlerdir. Nükleer Enerji Yasası'na göre güncel güvenlik standartlarının çok altında kalan ve eski teknoloji ile üretim yapan santralin ciddi bir onarımdan geçirilmesi gerektiği, aksi durumda, çok büyük bir kaza olasılığı bulunduğu belirtiliyordu. Başvuruçular ayrıca, yöneticilerin, daha fazla veriyi elde etmeleri için araştırmaların derinleştirilmesini istiyorlardı.

Federal Konsey, 14 Aralık 1992 günü verdiği bir kararla bütün itirazları temelsiz bularak reddetmiştir. Nükleer santral işletme iznini 31 Aralık 2002'ye kadar uzatma kararı almıştır. Ayrıca üretimin 10% oranında artırılmasına da yetki tanımıştır. Federal Konsey bu kararı verirken, "Central Office for Nuclear Safety" birimince görevlendirilen bağımsız bir uzmanın raporunu temel almıştır Federal Konsey'in saptamalarına göre itiraz edenler arasında birinci derecede tehlikeli bölgede oturanlar bulunmuyordu. İtiraz edenlerin büyük çoğunluğu santralin çok uzağında, özellikle Almanya ve Avusturya'da yaşamlarını sürdürüyorlardı. Böylesi gerekçelerle, Nükleer Enerji Yasası'nın 5. maddesinde belirlenen koşullara bağlı olarak çalışma izninin uzatılmasına ve işletme ruhsatının yenilenmesine karar verildi.

14 Haziran 1993'te, Mrs Ursula Balmer-Schafroth, Mr Ueli Balmer-Schafroth, Mrs Luise Baumann-Büchi, Mrs Madeleine Pfander, Mr Daniel Pfander, Mrs Ursula Pyt-

hon-Hugener, Mr Gianni Python, Mrs Vreni Remund, Mrs Ursula Wanner and Mr Rainer Zur Linde.adlarındaki, çoğu kadınlardan oluşan on İsviçre vatandaşı Federal Konsey'in kararının ardından Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na başvurular. Bern kantonundaki Mühleberg'de nükleer elektrik santralini çevreleyen dört ve beş kilometre yarıçapındaki bir bölge içinde kalan Wilteroltigen kentinin, Deltingen ve Gümnenen köylerinde yaşayan başvuruçulardan kimi kendi evlerinde, bir bölümü de kiraladıkları konutlarda oturuyorlardı.

Yakınmacılar, Federal Konsey'in söz konusu kararına karşı yargı yolunun kapalı olması nedeniyle sözleşmenin 6/1. maddesinin, 8. maddenin 2. bendindeki haklarının çiğnenmesi karşısında savlarını iletip etkili çözümler üretebilecek ulusal bir organın bulunmaması nedeniyle de sözleşmenin 13. maddesinin çiğnendiğini ileri sürdüler. 18 Ekim 1995'de başvuruyu kabul edilir bulan Komisyon, 18 Nisan 1996 günlü sonuç raporunda 6/1. maddenin ihlal edildiğini, bu değerlendirmeye göre ayrıca 13. madde kapsamında bir inceleme yapılmasına gerek olmadığını kararlaştırdı.⁸⁸

Başvuruçular dilekçelerinde, Federal Konsey'den işletme izninin uzatılmasının reddini isterlerken, buna dayanak olarak, Mühleberg elektrik santralinde ciddi ve giderilmesi olanaksız yapım yanlışları bulunduğunu, güncel güvenlik standartlarını içermediğini ve koşulları nedeniyle, ortalama beklentilerin üzerinde bir kaza olasılığı taşıdığını ileri sürmüşlerdi. Mahkeme'ye göre başvuruçular, "ileri sürdükleri teknik kusurların varlığını ve bunlardan kaynaklanan tehlikelerin genel anlamıyla halka ve çevreye olan etkisinin azaltılması gereğini kanıtlamak için, var olan tüm yollara başvurmuşlardır. Ancak, tüm çabalarına karşın dava konusu elektrik santralinin işletme koşulları ile kendi fiziksel bütünlüklerini koruma hakları

⁸⁸ www.echr.coe.int

NÜKLEER
SANTRALLAR

arasında doğrudan bir bağlantı kurmayı başaramamışlardır. Zira Mühleberg elektrik santralının işletilmesinin, kendilerini kişisel olarak önemli ölçüde etkilemekle kalmayıp, ayrıca somut ve daha da önemlisi yakın bir tehlike altında bıraktığını gösterememişlerdir. Bu tür bulguların yokluğunda, Federal Konsey'in görülen davada alınmasını emredebileceği önlemlerin halk üzerindeki etkileri varsayımsal olmanın ötesine geçememektedir. Sonuçta, gerek tehlikeler gerekse giderim yöntemleri, başvuranların dayanak olarak gösterdikleri hak açısından AİHM'nin içtihadı anlamında davanın sonucunun doğrudan belirleyici olmasını sağlayacak bir olasılık düzeyinde saptanamamıştır. AİHM'nin görüşüne göre, Federal Konsey'in kararı ile başvurucuların ileri sürdükleri hak arasındaki bağlantı çok yüzeysel ve uzaktır".⁸⁹

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, İsviçre Federal Konseyi'nin, bir uzmanlık kuruluşu olan "Central Office for Nuclear Safety" eliyle yeterli araştırmaları da yaptıktan sonra işletme iznini uzatması nedeniyle, Sözleşme'nin 13. maddesine aykırılık bulunmadığına karar verdi. Başvurucuların santralden doğrudan etkilenecek bir konumda bulunmamaları nedeniyle de, yukarıda özetlenen gerekçeler doğrultusunda Sözleşme'nin 6/1. maddesinin uyumsuzluğu uygulanabilir olmadığını kararlaştırdı

(Balmer-Schafroth ve Diğerleri / İsviçre, 1997)

Bu olayda başvurucular ayrıca, işletme izninin yenilenmesi nedeniyle olası yitiklerinin önlenmesi amacıyla geçici önlem kararı verilmesini de istemişlerdi. Uyuşmazlık bir nükleer santralin çalıştırılmasından kaynaklandığına göre, bunun, insan ve çevre üzerindeki etkilerinin ve doğurabileceği yıkıcı sonuçların, yakın geçmişte yaşanan deneyimlerin ışığında özenle araştırılması gerekiyordu. AİHM'nin, nükleer enerji üretimi ve riskleri konusunda görüş geli-

⁸⁹ Dutertre, 198.

tirecek nitelikte donanımlı bir organ olmadığı bilinmektedir. AİHS'nde açık bir biçimde "sağlıklı çevre hakkı"nın düzenlenmediği de tartışma konusu değildir. Ancak bu olayda yakınılan konu, doğrudan santralin kendisi değil, Federal Hükümet'in, santralin işletme ruhsatını uzatma işleminin yargısal denetimin kapsamı dışında bırakılmış olmasıydı. Ulusal ölçekte yasal denetimin bulunmaması nedeniyle başvuru, sözleşmenin 6. ve 13. maddelerinin çiğnendiğini ileri sürüyor, bu nedenle geçici önlem kararı verilmesini istiyorlardı. Daha açık deyişle, Mahkeme önüne getirilen uyuşmazlığın özü çevre sorunu değil, yürütmenin bir işleminin yargısal denetimden bağışık tutulmuş olmasıydı. Açıklanan nedenlerle Mahkeme'nin, kuramsal olarak, geçici önlem kararı vermesine bir engel bulunmuyordu.⁹⁰ Ancak Mahkeme'nin tutumu, ulusal ölçekte yeterince tartışılmayan bir konuyu, uluslararası denetimin de dışında bırakmış oluyordu.

Sözleşmenin 6. maddesi, çevre hukuku alanında ulusal yasalarından destek alamayan başvuruların etkili dayanakları arasında bulunmaktadır. Buna karşın AİHM'nin, çalışan ve ekonomik işlevlerini sürdüren sanayi kuruluşlarının durdurulması sonucunu getirebilecek olaylarda karar verme güçlüğü çektiği gözlenmektedir. Özellikle gelişmiş sanayi toplumlarında Mahkeme'nin çekingenliği daha da artmaktadır. Bu gibi durumlarda işyerlerinin kapatılmasını öngören kararlar almak yerine, doğabilecek sorumlulukları ilgili devletlerin ulusal organlarına bırakmak, Mahkeme'ye daha uygun gelmektedir. Çevresel istemler ileri sürenler, Mahkeme'ce, yakındıkları olaylarla kendileri arasında çok somut nedensellik ilişkisi kurmaya zorlanmaktadırlar. Yerine göre savunulabilir nitelikteki ekonomik yitkiler de, Mahkeme'ce göz önünde bulundurulabilmektedir. Ancak böyle bir ilişkinin kurulmadığı ve ulusal yasaların medeni hak tanımadığı konularda Mahke-

⁹⁰ Mehmet Semih Gemalmaz, S 873-875, İstanbul 2007.

me, olaya olumsuz yaklaşabilmektedir. Örneğin İsviçre'de eski teknolojinin ürünü olan yıpranmış bir nükleer güç odağının 4 ve 5 kilometre yakınında oturanlara yargı yolunun kapalı tutulmasını olağan karşılayabilirken, çevrelerine zehirli gazlar serptiği saptanan Yatağan, Gökova ve Yeniköy termik santrallerinin 300 kilometre uzağında yaşayan başvuruçuların açtığı davayı medeni hak kavramı içinde değerlendirebilmektedir. Bu farklılık, ulusal yasaların çevresel haklara verdiği önemden kaynaklanmaktadır.

b. Athanassoglou ve Diğerleri /İsviçre

Mühleberg santralının işlemleri henüz karara bağlanmadan, İsviçre'nin Beznau kentindeki II numaralı nükleer santralin işletme ruhsatının süresinin uzatılması işlemleri başlamıştır. Beznau santrali (kısa adıyla KKB), Aargau kantonundaki Döttingen Belediyesi'nde, Aare nehri üzerindeki yapay bir adada kurulmuştur. Tesis, aynı su teknolojisini uygulamak üzere her biri 365 MW gücündeki Westinghouse firması tarafından yapımı gerçekleştirilen Beznau I ve Beznau II adları verilen iki reaktörlerden oluşmaktadır. Reaktörlerin soğutulması için Mühleberg santralında olduğu gibi, Aare nehrinin suyundan yararlanılmaktadır. İstasyon, yılda yaklaşık olarak 5 milyar KW/H üretmekte ve çevresindeki 11 belediyenin, erke gereksinimini karşılamaktadır.

Beznau-1, İsviçre'deki ilk nükleer elektrik santralıydı. 1957'de bir elektrik santrali için planlama çalışmalarına başlandı. 1964'te nükleer seçenek benimsendi. Oldukça kısa sayılabilecek bir dönemde, dört yıl içinde yapımı tamamlanan Beznau-1, 1969 yılında elektrik üretimine başladı. İkinci bir beş yıllık yapım döneminin ardından, 1972'de Beznau-2 santrali da üretime katıldı. Teknik yönetim birimi, Aare nehrinin karşı kıyısında inşa edilen bir büroda görev yapıyordu.

Santrali kuruluşundan beri çalıştıran Nordostschweizerische Kraftwerke AG (kısa adı "NOK") adındaki özel şirket, 18 Aralık 1991'de İsviçre Federal Konseyi (Hükümet)'e başvurarak, sınırsız bir işletme izni verilmesi isteminde bulundu. Anılan şirket, santralin güvenli olduğuna ilişkin yetkili uzmanlık kuruluşlarından alınmış teknik raporları da başvuru dilekçesine ekledi. Başvuru dilekçesi ve ekindeki raporlar, 27 ve 28 Ocak 1992 günlerinde, Aargau kantonunun Resmi Gazetesi'inde yayınlandı. Federal İdari Yöntem yasasının 6. ve 48. bölümü uyarınca yapılan duyuruda, santralla ilgili bilgilendirme sürecinin başladığı bildirilerek, itirazları olanlar varsa, bunları iletmeleri istendi. Duyurular üzerine büyük bir bölümü Almanya ve Avusturya'dan gönderilen 18.400 itiraz dilekçesi Federal Enerji Bürosuna iletildi. Bunların % 99'u fotokopi yoluyla çoğaltılmıştı.

İtiraz edenler, nükleer santralin ivedilikle ve sürekli kapatılmasını isteyerek, işletmecinin ruhsatının yenilenmesine karşı çıkıyorlardı. Dilekçelerine, Beznau II santralini çalıştıran NOK'un 1991 yılı aralık ayında düzenlediği santralla ilgili güvenlik raporu üzerine, Almanya'nın Darmstadt Enstitüsü'nün bir uzmanından aldıkları 1992 yılı Nisan ayındaki değerlendirmeleri eklemişlerdi. Raporunda, Nükleer Enerji Yasası'nın 5/1. maddesine göre bölge insanlarının, yaşama hakları, fiziksel bütünlükleri ve malvarlıkları açısından taşıdığı sakıncalar nedeniyle, çalıştırma ruhsatının uzatılmaması gerektiği açıklanıyordu. Daha yapımı sırasında güncel güvenlik standartlarından yoksun bulunan nükleer santralin, ciddi ve onarılamayacak düzeydeki teknik yetersizlikleri nedeniyle, kaza riski, benzerlerine göre çok daha büyüktü. Yakınmacılar ayrıca, işlemler sırasında kesin ve güvenilir ölçütlerin gözetilmesini istiyorlardı. Bu nedenle de yönetsel birimlerin yanlış tutumlarını tartışmaya açıyorlardı.

Beznau II reaktörünün bilgilendirme ve halkla iletişim sürecine katılarak itiraz edenler, Aargau kantonuna bağlı ve tesisin yakınlarındaki Villigen, Würenlingen, Böttstein ve Kleindöttingen köylerinde yaşayan kişilerdi. Kendilerinin malvarlığı içinde bulunan ya da kiralandıkları konutlarda oturuyorlardı Beznau II reaktörü, Almanya sınırının beş kilometre yakınında bulunuyordu.

İtiraz gerekçelerini tartışan Federal Konsey, öncelikle yaşama hakkına yönelik eleştiriler üzerinde durdu. Yaşama hakkının Anayasa'nın güvencesi altında bulunduğunu ve buna aykırı gelişmelerin Federal Mahkeme'nin kararı ile hak ihlali olarak değerlendirileceğini belirtti. Chernobyl'deki reaktör kazasına dayanan eleştirileri yanıtlarken, Chernobyl'deki reaktörün, teknik olarak bir hafif-su reaktörü olan Beznau II reaktörü ile karşılaştırılmasına olanak bulunmadığını belirtti. Üstelik Chernobyl reaktörü hiçbir zaman batı ülkelerinde olağan bulunan güvenlik inceleme ve denetim süreçlerinden geçirilmemişti. Bu nedenle Chernobyl reaktörü, batı ülkelerindeki nükleer santrallerin risk değerlendirmesine ölçü olarak alınamazdı. Kaldı ki 10 Ağustos 1982'de İsviçre Konfederasyonu ile Federal Almanya Cumhuriyeti arasında bağitlanan her iki ülkenin sınırlarının yakınında nükleer tesislerin kurulması ve işletilmesi konusundaki karşılıklı bilgilendirme anlaşması gereğince Alman yetkililere, Beznau II reaktörünün işletme ruhsatı ile ilgili tüm bilgiler ve konuyla ilgili belgeler iletilmişti. Ruhsat yenileme işlemlerinin başlangıcından beri bu olay, nükleer tesislerin güvenliği konusundaki Alman-İsviçre Ortak Komisyonu'nun oturumları sırasında tartışılmıştı. Komisyon'un, 5 ve 7 Ekim 1994 günlerinde gerçekleştirdikleri toplantının ardından açıklanan raporda, ruhsatın öngördüğü koşulların uygulama sırasında gözetilmesi durumunda, nükleer santralin güvenle çalıştırılacak olduğu benimsendi. Böylece Beznau II. Santralının çalıştırılmasının, Federal Almanya Cumhuriyeti'nde yaşayanlar açısından hiçbir risk oluşturacağı saptanmıştı.

Federal Konsey, 12 Aralık 1992 günü verdiği bir kararla bütün itirazları temelsiz bularak reddetti. İşletmeci kuruluş NOK'un Nükleer santral işletme iznini 31 Aralık 2004'e kadar uzattı. Ancak İşletme ruhsatı, radyoaktif maddelerin etkinliğinin azaltılması, güvenlik sisteminin sürekli denetlenmesi, içme sularının korunması gibi bir dizi koşula bağlandı. Ayrıca Beznau II'nin güncel teknolojik gelişmelere uyarlanması için NOK'un özel güvenlik önlemlerini periyodik olarak güncelleştirmesi ve bu konudaki raporlarını denetim birimlerine iletmesi öngörüldü. Bu karara karşı İsviçre'de yargı yolu kapalı bulunuyordu.

Beznau II nükleer santralının evvelce edindiği işletme ruhsatının süresinin uzatılması kararından yakınanlar, 8 dernek ve 25 gerçek kişiden oluşmaktadırlar. Derneklerden altısının merkezi İsviçre'de, ikisi Almanya'dadır. Andy Athanassoglou, Ursula Athanassoglou, Martin Schlumpf, Antoinette Schweickhardt, Claudius Fischer, Ursula Brunner, Ernst Haerberli, Helga Haerberli, Pius Bessire, Katharina Bessire, Hans Vogt Gloor ve Claudia Rüeeggesser adlarındaki oniki İsviçre Konfederasyonu yurttaşı, santralin bulunduğu Kantonda ve santral çevresindeki birinci derecede tehlikeli bölgede yaşamaktadırlar. Nükleer santralin çalışma izninin uzatılmasından yakınanlar, 1995 yılı Haziran ayında Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na başvurmuşlardır

Başvurucular Komisyon önünde, İsviçre Federal Konseyi'nin 12 Aralık 1994 günlü işlemle Beznau II nükleer santralının işletme ruhsatının süresini uzatma kararının ve bu karar sürecinde izlenen yöntemlerin, adil olmadığını, sözleşmenin 6/1. maddesi anlamında "yargı yerine erişme" olanağından yoksun bırakıldıklarını ileri sürmüşlerdir. Başvurucular ayrıca, sözleşmenin 2. ve 8. maddelerinde güvence altına alınan yaşama hakkı ve özel yaşama saygı gösterilmesi haklarının ihlal edilmesine karşın, bu sorunlarını çözmek için etkin bir hukuk yolu bulunmadığını be-

lirtmişler, bu durumun Sözleşme'nin 13. maddesine aykırı olduğunu ileri sürmüşlerdir.

Komisyon, 7 Nisan 1997'de, oyçokluğuyla, Nükleer santral çevresindeki birinci derecede tehlikeli bölgede yaşayan 12 kişi bakımından başvurunun kabul edilir olduğuna, gerçek ve tüzel kişilerden oluşan diğer tüm yakınmacılar yönünden ise, başvurunun kabul edilmezliğine karar vermiştir. Önceleri "*Greenpeace Schweiz ve Diğerleri / İsviçre*" adıyla anılan başvuru, Komisyon'un kabul edilirlilik kararından sonra tüzelkişiler yönünden sürdürülemediğinden, sonraki aşamalarda ilk başvurucu üzerinden "*Athanassoglou ve Diğerleri / İsviçre*" adıyla işlem görmüştür.

Komisyon'un 15. Nisan. 1998 günlü sonuç raporunda ise, 15'e karşı 15 oyla çoğunluk sağlanamamıştır. Ancak yöntem kuralları gereği Başkan vekilinin belirleyici oyuyla, 14'e karşı 16 oyla, Sözleşme'nin 6/1. ve 13. maddelerinin ihlal olunmadığı kararlaştırılmıştır.

Başvuru AIHM'ne getirildikten sonra, davanın Büyük Kurul'da görülmesi kararlaştırılmıştır. Başvurucular, 27. Ağustos 1999 ve 10. Eylül 1999 günlerinde olmak üzere iki kez, Mahkeme'den yöntem kurallarınının 39. maddesi uyarınca, son karar verilinceye dek, o günlerde bakım ve onarım nedeniyle faaliyette bulunmayan Beznau II nükleer santralinin çalışmaya geçmesinin önlenmesi yönünde geçici önlem kararı vermesini istemişlerdir. Büyük Kurul, 13 Ekim 1999 günlü kararıyla, 1 çekimser oya karşı 16 oyla, geçici önlem istemini reddetmiştir. Mahkeme 6 Nisan 2000 günlü son kararında, her iki öge bakımından da 5'e karşı 12 oyla, Sözleşme'nin 6/1 ve 13'üncü maddelerinin uygulanabilir olmadığına karar vermiştir.⁹¹

(Athanassoglou ve Diğerleri / İsviçre, 2000)

⁹¹ Mehmet Semih Gemalmaz, *Uluslararası İnsan Hakları Usul Hukukunda Geçici Önlem*, Birinci Kitap Legal Yayıncılık, S 873-875, İstanbul 2007.

Aare nehri üzerindeki Mühleberg ve Beznau II nükleer santralleri, birbirlerinin çok yakınında bulunmaktadır. Her iki kuruluş ta, birçok işlemlerinde, aynı akarsudan yararlanmaktadır. Gerek ulusal düzeydeki işlemlerin geçirdiği aşamalar, gerekse AIHM'nin yargılama süreci ve son kararın gerekçeleri, Balmer - Schafroth ve Diğerleri / İsviçre davası ile büyük ölçüde örtüşmektedir. Nükleer santralin gerekirliğinin, ulusal hukuka veya Sözleşme'ye uygun olup olmadığı bir yana, AIHM bu olayda da, ulusal hukukta yakınmacılara yargı yolunun kapalı tutulmasını Sözleşme'ye aykırı görmemiştir.

NÜKLEER
SANTRALLAR

3. Halkı Riskler Konusunda Bilgilendirmeme

a. L.C.B./İngiltere

1957 ve 1958 yıllarında dört nükleer denemenin yapıldığı Christmas Adası'nda başvurucunun babası Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde ikram personeli olarak çalışmıştı. Denemelerden sonra yürütülen temizlik işlemlerinde de görev almıştı. 1966 yılında doğan başvurucuya, 1970'li yıllarda lösemi tanısı konmuştur. Hastaneye yatış belgesinde, "*Hastalığa Neden Olabilecek Etkenlerin Özeti*" başlığı altında "*Babası radyasyon etkisinde kalmıştır*" tümcesi yazılmıştır. On yaşına kadar kemoterapi uygulanan başvuru, 1992 yılı Aralık ayında Britanya Nükleer Test Gazileri Derneği'nin hazırladığı bir raporu elde etti. Raporu, Christmas Adaları gazilerinin çocuklarında lösemi gibi çok sayıda kanser olayının görüldüğü belirtiliyordu. Bu sırada başvuru tıbbi denetim altında bulunmakta ve doğuracağı çocukların kalıtsal açıdan lösemi hastalığına yatkın olacağından kaygılanmaktaydı.

HALKI
RİSKLER
KONUSUNDA
BİLGİLENDİRME

Başvuru, iki nedene dayanarak sözleşmenin 2. maddesi bağlamında yaşama hakkının çiğnendiğini ileri sürmüştür. Nükleer denemelere katılmasının, ileride doğabilecek çocuklarının sağlığında yaratabileceği olumsuzluklar